

Det kongelige Landbruks- og matdepartement

V/Hilde Fagerland
Seniorrådgiver
Deres ref: 19/119-34

Oslo 16.12.19

Norsk Kennel Klubs innspill til gjennomgang av hundeloven

Norsk Kennel Klub (NKK) har i en årrekke arbeidet for å få til en endring av dagens hundelov. Med vår fagkompetanse, lange erfaring på hund og hundehold og tette kontakt med landets hundeeiere ser vi tydelig hvilke utfordringer dagens lovverk kan gi for den alminnelige hundeeier. Hundeloven ble vedtatt i 2003. Vi har nå 16 års erfaring med praktisering av loven, og NKK ser med bekymring på hvordan loven har fungert på flere områder.

NKK opplevde det svært positivt at Stortinget sommeren 2017 vedtok en evaluering/gjennomgang av hundeloven. Vi mener det er behov for å gjøre endringer i loven, og har stor tro på at en grundig gjennomgang av loven vil medføre dette.

Vi er glad for at det nå er Landbruks- og matdepartementet som har overtatt ansvaret for forvaltning og gjennomgang av loven. Vi opplever det positivt å ha et samlet regelverk rundt dyrevelferd, dyrehelse og sikkerhet knyttet til hundehold i ett departement. Det gir en god helhet som vil understreke hundens egenverdi så vel som samfunnsnyttien.

NKK hovedorganisasjonen for hundeeierne og hundeeierne i Norge. Vi har arbeidet med hund og hundehold i over 120 år og organiserer i dag over 70 000 hundeeiere gjennom over 90 000 medlemskap i våre ulike klubber og forbund.

NKK jobber på et overordnet nivå for å sikre rettighetene til landets 560 000 hunder. Vi er opptatt av hundevelferd, hund i samfunnet, hvordan det er for befolkningen å ha hund i Norge, og verdien hunden gir til samfunnet på mange ulike plan. Hunden er en viktig samfunnsressurs, og hund benyttes til mange servicefunksjoner. Ettersøkshunder, redningshunder, førerhunder, servicehunder og politihunder er eksempler på samfunnsnyttige funksjoner hundehold i dag oppfyller. I tillegg gir hundehold både fysiske og psykiske helsegevinster for hundeeiere, deres familie og andre i samfunnet.

Hundelovens § 1. innledes med følgende ordlyd:

«Det sivile samfunn, både enkeltpersoner og organisasjoner, har ansvaret for innenfor lovgivningens ramme å utøve og legge til rette for et positivt og samfunnsgagnlig hundehold, til glede for den enkelte hundeholder.»

Generelt mener NKK at denne intensjonen i svært liten grad gjenspeiles i lovteksten, da loven i hovedsak består av påbud og forbud. Hvis hundeloven endres håper vi at de mange positive effektene av hund og hundehold i Norge kan synliggjøres og fremmes i større grad.

Besøksadresse:
Nordåsveien 5
1251 Oslo

Postadresse:
Boks 52 Holmlia
1201 OSLO

Telefon: 21 600 900
www.nkk.no

*Hund til
nytte og glede*

I det følgende har NKK tatt for seg det vi ser på som de største problemene med dagens hundelov, med fjerning av raseforbudet, at hunder som er tatt i forvaring skal undersøkes av hundefagkyndige og ikke politiet selv, og at kostnader ved forvaring *ikke* skal dekkes av den uskyldige parten som de viktigste punktene. Innspillene er sortert etter departementets disposisjon. Der innspillene berører flere punkter er innspillet lagt under én av overskriftene.

Sikringsregler generelt, kapittel 2

§ 5. Forbud mot å gå fra bundet hund

«Hundeholderen skal ikke gå fra en bundet hund rett ved inngangen til en bygning som er åpen for allmennheten eller ved lekeplasser.»

NKK er positiv til paragrafen som er med på å forhindre at hunden blir satt i en posisjon hvor den ikke har mulighet til å komme seg unna situasjoner den kan oppfatte som truende. Utfordringen er å vite hva «rett ved» innebærer, og NKK får stadig spørsmål fra hundeeiere og befolkningen for øvrig som omhandler tolkning av denne paragrafen.

NKK mener derfor at denne bestemmelsen bør spesifiseres, slik at hundeeiere og øvrige personer får en bedre oppfattelse av hva «rett ved» innebærer.

Kommunenes forskriftshjemler

§ 6 Sikring av hund ved båndtvang m.m.

I § 6 andre ledd gis kommunene mulighet til å innføre forskrift om at hunder skal holdes i bånd eller forsvarlig innestengt eller inngjerdet. NKK støtter opp under den ordinære båndtvangen i perioden fra og med 1. april til og med 20. august, av hensyn til vilt og bufe.

Utvidet båndtvang i områder der bufe beiter ute i en utvidet periode, og ekstraordinær båndtvang i perioder med for eksempel mye snø og vanskelige forhold for vilt er viktige virkemidler for å ivareta velferden for alle dyr. Dessverre opplever NKK at en del kommuner innfører utvidede båndtvangsregler som går langt ut over disse hensynene.

NKK har klarlagt samtlige båndtvangsbestemmelser i norske kommuner, og fører en oversikt over reglene i en kartløsning på våre nettsider www.nkk.no/kart. I vår gjennomgang har vi funnet en rekke forskrifter som ikke er laget i tråd med lovens retningslinjer. De fleste bruddene finner vi i manglende formålsparagraf – loven krever tydelig at man skal beskrive konkret hva som er formålet med å innføre reglene. Mange kommuner har også forskrifter som ikke er direkte ulovlige, men som er klart problematiske. De går utover det som var en uttalt intensjon ved loven da denne ble laget.

Hundelovens samsvar med dyrevelferdsloven

Dyrevelferdsloven sier at dyreholder er ansvarlig for å la dyret utøve naturlig atferd. For hundens del innebærer dette blant annet å kunne løpe fritt. Når kommunene innfører utvidede båndtvangsregler hindrer de samtidig ansvarlige hundeeiere å følge dyrevelferdsloven som krever at man skal ta vare på hunden sin på en skikkelig måte. Dette motstridende forholdet mellom dyrevelferdsloven og utvidet bruk av båndtvang er viktig å få ryddet opp i. NKK ønsker at balansen mellom dyrevelferdsloven og hundeloven skal bli bedre.

NKK mener også kommunene som innfører lokale båndtvangsregler bør pålegges å opprette egne friområder for hund i form av hundeparker og hundeskoger, slik at hundene får mulighet til å utøve naturlig atferd også når det er båndtvang i området for øvrig.

Tilrettelegging bra for folkehelsen

God tilrettelegging for hund, betyr også bedre folkehelse. Det er trygt å si at landets hunder bidrar til at svært mange hundeeiere er mer fysisk aktive enn de ville vært uten hund. Hunden motiverer eieren til fysisk aktivitet, fordi en hund må følges ut på tur flere ganger om dagen. Da får eieren samtidig selv en helsegevinst ved å følge hunden ut i aktivitet.

Hundehold er også svært effektivt for å motvirke ensomhet, isolasjon og utenforskap. Opprettelse av friområder er eksempel på tiltak som vil være bra også for folkehelsen. Ved å opprette slike områder i nærmiljøet, gir man et naturlig samlingspunkt hvor mennesker med hund kan møtes og bygge relasjoner. Dette vil gjøre det enklere for folk flest å ha hund og det vil være med på å motvirke ensomhet, samtidig som slike turområder vil innby til fysisk aktivitet for hundeeieren.

NKKs oppfattelse er at toleransen for at hunden utøver naturlig atferd reduseres. Dette medfører at samfunnet, og praktiseringen av hundeloven de siste ti år synes å gå i retning av innskrenkning av hunders og hundeeiers bevegelsesfrihet. Dette er ingen god utvikling.

NKK mener det bør sikres at kommunene holder seg innenfor de rammene loven gir. Det bør stilles tydeligere krav til kommuner som ønsker å innføre båndtvangsregler, og det bør være et spesifikt krav om at omfattende båndtvangsbestemmelser kompenseres med opprettelse av egnede friområder for hund, hvor det er fritak fra båndtvangsreglene.

§ 9 Unntak fra sikringsreglene

Gjennom hundelovens § 9 er en rekke hunder unntatt bestemmelsene om båndtvang. Hunder i aktiv politi-, toll-, militær- og redningstjeneste er eksempler på dette. Disse hundene er unntatt sikringsbestemmelsene fordi lovgiver anerkjenner nødvendigheten av at en del tjenestehunder må gå fritt for å kunne utføre sine oppgaver. Bestemmelsen mangler unntak for servicehunder og førerhunder.

En av grunnferdighetene til servicehunder og førerhunder er lydighet. Hunden læres opp til å gå pent i bånd, den lærer sitt, dekk og å bli liggende, marsj til plass, apportering (plukke opp og avlevere mistet gjenstand), tapt apport (snu, gå tilbake og plukke opp mistet gjenstand og avlevere) og innkalling av frittløpende hund.

Dette er grunnferdigheter som er viktige for at hunden skal kunne fungere som service- og førerhund. For at hunden skal kunne ha god generell lydighet, må disse ferdighetene trenes på og holdes ved like. Det er ikke mulig så lenge hundene er underlagt båndtvang.

NKK mener servicehunder og førerhunder må unntas fra sikringsreglene på generelt grunnlag. Slik loven står i dag er den til hinder for å kunne bruke servicehunder og førerhunder slik de er ment å brukes. Loven både begrenser bruken av hunden, og er til hinder for å opprettholde hundens kompetanse gjennom nødvendig trening.

Lovens virkemidler

Kapittel 7, omplassering, avliving, erstatningsansvar og straff

§ 24. Politiets forvaring, omplassering, salg og avliving av hund og § 25 saksbehandling, overprøving og iverksetting av vedtak

Dagens hundelov gir politiet anledning til å omplassere, selge eller avlive hunder som er tatt i forvaring. Hundeloven stiller ingen særskilte krav til sakkyndigvurdering av noen med hundefaglig

kompetanse i slike saker, heller ikke ved avlivningsvedtak eller vurdering av § 18 vedrørende uønskede hendelser eller § 19, herunder raseforbudet.

Gjennom dagens hundelov er hundeeiere pålagt en omvendt bevisbyrde. Når en hundeeier blir anklaget for å ha en ulovlig «hunderase», pålegges hundeeieren å fremlegge bevis på at dette ikke er tilfellet. Hvis eieren har en hund hvor opphavet er ukjent, og hundefagkyndige ikke blir hørt, vil det i praksis være en umulig oppgave å fremlegge bevis på at hunden er av lovlig rase.

Ifølge hundelovens § 25 regnes vedtak etter loven som enkeltvedtak etter forvaltningsloven. Det følger av forvaltningslovens § 17, som kommer til anvendelse i saksbehandling for enkeltvedtak, at:

«Forvaltningsorganet skal påse at saken er så godt opplyst som mulig før vedtak treffes.»

Dette er spesielt viktig i saker basert på en lov der omvendt bevisbyrde ligger til grunn. For å opplyse saken så godt som mulig er det i mange saker nødvendig med sakkyndigvurdering av person med kompetanse på hund.

Ankeinstans for politiets enkeltvedtak

Ifølge hundelovens § 25, 1. ledd kan klager på politiets enkeltvedtak gjøres til Politidirektoratet. Det følger av forvaltningslovens § 28, 1. ledd om klager og klageinstans at:

«Enkeltvedtak kan påklages av en part eller annen med rettslig klageinteresse i saken til det forvaltningsorgan (klageinstansen) som er nærmest overordnet det forvaltningsorgan som har truffet vedtaket (underinstansen).»

Politidirektoratet er virksomhetsstyrer av politietaten gjennom å lede, styre og organisere etaten. Justisdepartementet har uttalt følgende om forvaltningsorgan:

«Forvaltningsrettslig teori tar som utgangspunkt at det som utad framtrer som en enhet når avgjørelser forberedes og treffes, utgjør samme organ. Dette vil ofte avhenge av hvor selvstendig avgjørsmyndighet vedkommende forvaltningsenhet har. I prinsippet kan samme enhet bli å betrakte som et eget organ i en relasjon, men bare som en del av et større organ i en annen relasjon, avhengig av hvor selvstendig stilling enheten har i den konkrete saken.»

NKK stiller seg spørrende til hvordan man har besluttet at Politidirektoratet skal ses som et «overordnet forvaltningsorgan» til politiet i saker behandlet etter hundelovens bestemmelser.

NKK mener det må spesifiseres i lovteksten at atferdsvurdering skal utføres av fagkyndige, og at politiet plikter å innhente en slik vurdering, samt at klageinstans er det aktuelle departement, ikke Politidirektoratet.

§ 26. Ansvar for kostnader

I den tidligere kamphundloven av 1991, het det i § 6

«Utgifter forbundet med gjennomføring av tiltak etter denne lov kan kreves dekket av eieren av hunden eller den som har hunden i sin varetekt.»

Det var altså kun ved gjennomføring av tiltak at eieren måtte dekke utgiftene iht. loven. I dagens hundelov er dette utvidet til også å gjelde kostnader til forvaring under saksbehandling, og det heter i § 26:

«Hundeholderen svarer overfor privatpersoner og det offentlige for nødvendige kostnader ved å gjennomføre tiltak etter denne loven, herunder kostnader til forvaring av hunden.»

Forvaringskostnadene må hundeeier betale uavhengig av om vedkommende blir domfelt etter hundeloven. Det er en stor finansiell byrde for hundeeiere, som må betale fra første dag hunden er i forvaring. Med kennelkostnader rundt 250 kroner døgnet er belastningen for hundeeieren stor. I tidligere saker hvor hundeeier er frifunnet, har kennelkostnader på over 100 000 kroner blitt dekket privat. Grunnløse anklager mot hundeeiere kan på denne måten føre til store personlige kostnader.

NKK ønsker en lovendring som gjør at dersom hundeeier blir funnet uskyldig iht. anklage etter hundeloven, må kostnader knyttet til kennelopphold, samt saksomkostninger, dekkes av det offentlige. Dette er i tråd med alminnelig rettsoppfatning, der uskyldige holdes skadesløse.

Spesielt om:

Forskriftshjemmel for raseforbud § 19. Farlige hunder

«Kongen kan gi forskrift om forbud mot å holde, avle eller innføre farlige hunder, eller å innføre sæd eller embryo fra farlige hunder. Forskriften kan sette krav til dokumentasjon av hundens rase eller type.»

Dette har gitt grunnlag for forskrift om forbudte «raser» i Norge. I det såkalte raseforbudet i forskrift om hunder, innført 20.8.2004, er det listet opp fem forbudte «raser». Hunder av disse «rasene» anses ifølge forskriften som farlige, uavhengig av blandingsforhold.

Historien til raseforbudet

Reglene i dagens hundelov er en videreføring av den såkalte kamphundloven av 1991. Med innføring av raseforbud skapte man en ny tradisjon, som sier at enkelte hunder – basert på rase – per definisjon er farlige og dermed uønsket – også der den enkelte hund ikke har utvist farlig atferd eller har vært holdt på en uaktsom måte.

Kamphundloven med tilhørende forskrifter ble i sin tid gitt midlertidig varighet, i første omgang frem til 1. januar 1996. I Ot.prp. nr. 13 (1995-1996) del I punkter 1 og 2 ble det så foreslått å forlenge de midlertidige forbudsreglene frem til 1. januar 2001. Dette for å høste flere erfaringer fra andre land (særlig Sverige og Storbritannia), før en mer permanent lov ble gitt. I Ot.prp.nr 8 (2000-2001) heter det i punkt 3 om lovens bakgrunn:

«Begrunnelsen for å gjøre loven midlertidig var at (Landbruks)departementet ønsket å se hvordan loven fungerte og om den dekket de behov den var tiltenkt før den skulle opp til ny vurdering. I 1995 ble en vurdering gjennomført, hvor man foretok visse endringer og konkluderte med at det var ønskelig å la loven gjelde for en ny periode på fem år. Dette for å se hvilke erfaringer Storbritannia hadde med håndhevelsen av en lignende lov, samt å trekke erfaringer fra Sverige som nylig hadde vedtatt en lignende lov, men som hadde en litt annen utforming enn den norske.»

Lovgiver hadde i forbindelse med innføringen av hundeloven, og videreføringen samt utvidelsen av raseforbudet fra kamphundloven mange debatter rundt dette tema. Flere politikere uttrykte tvil om det ville være riktig å innta raseforbud i selve hundeloven. Bakgrunnen for denne tvilen var erkjennelsen av at det forelå lite forskning som kunne bevise at enkelte raser var mer farlige enn andre.

Raseforbud i andre land viser ikke ønsket effekt

Nederland innførte i 1993 raseforbud. I forbindelse med evaluering av loven bestilte myndighetene i 2007 en undersøkelse av bittepisoder, som konkluderte at antall angrep ikke var redusert etter at reglene ble innført. Nederland har i dag ikke raseforbud i sin lovgivning.

Italia regulerte i 2003 holdet av en lang rekke hunderaser, ikke ved forbud men ved strengere regler for hundeholdet. En evaluering i 2007-2008 viste at fokuset på hold av bestemte raser ikke medførte nedgang i antall hundeangrep, og Italia innførte i 2009 en ny forskrift – uten raseforbud – men med økt ansvar på at hundeadferd er eiers ansvar.

Storbritannia – som ble særskilt nevnt i Ot-prp.nr 8 (2000-2001) som et sted å hente erfaringer fra – innførte sin Dangerous Dog Act i 1991 med formål å få ned antall biteepisoder. Statistikk fra NHS Digital viser en økning i antall hundebitt-episoder som har medført sykehuskontakt i perioden 1999/2000 til 2009-2010. NKK klarer ikke finne tall tilbake til før raseforbudet ble innført, eller evaluering gjort i Storbritannia av hvor godt dette fungerer.

Også tall fra Danmark, Frankrike, Spania og New Zealand antyder at raseforbud ikke gir ønsket effekt med tanke på episoder med farlig adferd hos hunder.

I Norge har vi ikke statistikker over biteepisoder, verken basert på rase eller andre momenter. Vi kan heller ikke se at myndighetene har innhentet slik informasjon fra andre land basert på deres lovgivning.

Problematisk raseforbud, både iht. alminnelig rettsforståelse og manglende dokumentasjon

Det har ikke lyktes NKK å finne dokumentasjon fra Justisdepartementet eller andre på hvordan de enkelte rasene ble utvalgt, på bakgrunn av hvilke fakta og/eller erfaringer. Dette til tross for at Landbruksdepartementet allerede i 2001 planla å innhente erfaringer fra Storbritannia sitt raseforbud og Sveriges hundelovgivning som fokuserer på farlige individer og ikke raser.

Norsk Kennel Klub mener det er naturlig at departementet i forbindelse med gjennomgangen av hundeloven tar tak i problemstillingen, og skaffer grundig dokumentasjon på at uakseptabel atferd hos hund kan identifiseres utelukkende basert på rase, samt at et raseforbud bygger opp under hundelovens formålsparagraf om å fremme et hundehold som ivaretar hensyn til sikkerhet, trygghet, alminnelig ro og orden.

Dersom man ikke gjennom arbeidet dokumenterer en klar sammenheng mellom rase og grad av farlighet hos hunder, mener NKK § 19, 1. ledd med tilhørende forskrift må fjernes. Det som da blir stående i paragrafens 2. ledd er sentralt. Her er fokuset på hunder som *«fremstår som spesielt aggressive, kampvillige eller med andre sterkt uønskede egenskaper eller fremtreden, slik at de kan være farlige for mennesker eller dyr.»* Norsk Kennel Klub ønsker at hundeloven gjennom en slik endring får flyttet fokus fra rase til faktisk farlig adferd.

Vi tror dette også vil bygge opp under folks generelle rettsoppfatning, ved at det blir handlinger fra hund og eier som eventuelt straffes, ikke hundens opprinnelse.

I innspillsmøtet med LMD var det bred enighet blant de ulike organisasjonene som holdt innspill, om at raseforbudet bør fjernes. Hunder som viser uakseptabel atferd er i stor grad et hundeeierproblem. Man bør derfor satse på kunnskap i forkant av hundekjøp og kompetanseheving hos nye hundeeiere framfor å definere noen raser som farlige per definisjon.

Forbud mot angreps- og bitetrening §§ 19 og 20

§ 19. tredje ledd forbyr hold av hunder som er gitt trening i eller for å angripe eller forsvare seg eller hundeholderen mot mennesker, er gitt trening i eller for å angripe andre hunder, eller enkelthunder som fremstår som spesielt aggressive, kampvillige eller med andre sterkt uønskede egenskaper eller fremtreden, slik at de kan være farlige for mennesker eller dyr.

NKKs klubber trener hunder etter det internasjonale IGP-programmet. IGP-prøver handler om å prøve hundens søkeevne, belastbarhet, selvsikkerhet, driftsanlegg, samarbeidsvilje og grepskvalitet. Hundesporten er laget slik den er for vise hundenes allsidighet. Rolig, konsentrert, selvstendig søk i gruppe A, samarbeidsvilje, presisjon og fart i gruppe B, og hundens driftsanlegg, belastbarhet og samarbeidsevne mm. i gruppe C.

NKK mener det må skilles klart mellom hunder trent etter IGP-programmet og tjenestehunder. En tjenestehund har til formål å forsvare både seg og fører, og vil også gjøre dette i gitte situasjoner. Formålet med å trene en hund etter IGP-programmet er å finne egnede bruks, sport- og tjenestehunder som skal komme samfunnet til nytte. En IGP-hund er testet med det formål å se hundens allsidighet og egenskaper, absolutt ikke med det formål å forsvare fører eller seg selv mot mennesker. NKK anser ikke at hunder gitt trening i IPO/IGP gruppe C er gitt trening i å være aggressiv, angripe eller forsvare mennesker i strid med verken dyrevelferdsloven § 26 d) eller hundelovens § 19.

NKK er ikke kjent med at det har vært noen uheldige episoder etter mer enn 20 år med sporten, og har helt fra hundeloven ble vedtatt hatt dialog med Politidirektoratet for å få egne retningslinjer for IGP trening, med forutsetning om at disse hundene ikke omfattes av § 19.¹

Øvrige merknader - kapittel 4, Ro og orden, antall hunder og merking av hunder

§ 13. Merking av hunder

Kongen kan gi forskrift om at alle hunder skal være merket og registrert i et register. NKK har arbeidet for obligatorisk ID-merking fra 1990-tallet og ser på dette som et svært viktig tiltak.

NKK mener obligatorisk ID-merking av hund vil gagne både dyrevelferd, dyrehelse og folkehelse. En sikker individ-identifikasjon er avgjørende i forbindelse med avl, sykdomsbekjempelse, legal handel, utstillinger, konkurranser, forsikring, grensepasseringer, forskning og avklaring av eierforhold. Det øker sannsynligheten for at hunden kommer tilbake til eier hvis den blir borte eller stjålet, og det vil redusere økonomiske og personellmessige ressurser i Mattilsynet når det gjelder refusjon til behandling av eierløse dyr. Når et eierløst dyr må behandles av veterinær, er det staten som ender opp med regningen om eier ikke kan finnes.

ID-merking vil også gi informasjon om eieren til hunder som blir dumpet/forlatt. Obligatorisk ID-merking vil gjøre det enkelt å spore tilbake til eieren, slik at eier kan stå til ansvar for hundens ve og vel. ID-merking vil gi sikker informasjon om opprinnelsesstatus til dyrene, som vil kunne bidra til å hindre smitte til både folk og dyr. Det vil også bidra til å avverge ulovlig import ved å gi potensielle kjøpere mulighet til å kontrollere hundens opprinnelse og etterspørre lovlig handel. Det vil dermed bli vanskeligere å omsette hunder som ikke er ID-merket, og ulovlig import vil på denne måten bli mindre attraktivt. Obligatorisk ID-merking vil altså ha flere gunstige helsemessige og økonomiske konsekvenser.

NKK mener et påbud om ID-merking bør hjemles direkte i hundeloven og ikke via forskrift. NKK mener det vil være formålstjenlig å knytte dette opp mot hundeloven, fremfor å koble dette opp mot lovverk/forskrifter som opprinnelig omhandler produksjonsdyr. Hunder, folks kjæledyr, kan ikke sammenliknes med produksjonsdyr, og et slikt skille bør også gjelde i lovgivningen.

---

¹ <https://www.nkk.no/kg-rik/nkks-arbeid-for-en-avklaring-knyttet-til-bestemmelsene-rundt-igp-article144782-1035.html>

Norsk Kennel Klub besitter omfattende hundefaglig kompetanse. Vi håper derfor departementet vil lytte til våre innspill slik at gjennomgangen av hundeloven munner ut i en ny og forbedret lov som kommer både samfunnet, hunder, hundeeiere og rettsstaten til gode.

Med vennlig hilsen

Torbjørn Brenna
Administrerende direktør
Norsk Kennel Klub